

КРИС КАРТЪР

ОТМЪСТИТЕЛЯТ

I am Death

Copyright © 2015 by Chris Carter

All rights reserved

© Юлия Чернева, превод от английски

© Димитър Стоянов-Димó, худ. оформление на
корицата

© Издателство ЕРА, София, 2015

ISBN 978-954-389-357-7

**Книгите на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net**

КРИС КАРТЪР

ОТМЪСТИТЕЛЯТ

EPA

1.

– О, много ти благодаря, че дойде след такова кратко предизвестие, Никол – каза Одри Бенет, когато отвори вратата на двуетажната си къща с бяла фасада в Ъпър Лаурел Каньон, богатски квартал, който се намираше в района Холивуд Хилс в Лос Анджелис.

Никол ѝ се усмихна лъчезарно.

– Няма проблем, госпожо Бенет.

Никол Уилсън беше родена и израснала в Евансвил, Индиана, и говореше с характерния акцент на Средния запад. Тя не беше много висока – метър петдесет и осем – и модните списания не биха определили външността ѝ като поразително красива, но беше очарователна и имаше обезоръжаваща усмивка.

– Влизай, влизай – подкани я Одри, като махна с ръка. Явно бързаше.

– Съжалявам, че малко закъснях – рече Никол и влезе вътре, поглеждайки часовника си. Минаваше осем и половина вечерта.

Одри се усмихна.

– Ти сигурно си единственият човек в цял Лос Анджелис, който смята, че десетина минути е закъснение, Никол. Всички, които познавам, го наричат „модно навреме“.

Никол се усмихна, но въпреки забележката, пак изглеждаше смутена. Тя се гордееше, че е точна.

– Красива рокля, госпожо Бенет. На някакво специално място ли отивате тази вечер?

Одри сви устни.

– Вечера в дома на съдия. – Тя се наведе към Никол и прошепна: – Те са ужасно скучни.

Никол се изкикоти.

– Здравей, Никол – каза Джеймс, съпругът на Одри, слизайки по сводестото стълбище, водещо към втория етаж на къщата. Беше облечен с елегантен тъмносин костюм с копринена вратовръзка на райета и подходяща на цвят кърпичка, която се подаваше от джоба на самото му. Русата му коса с оттенък на бонбони лакта беше срасана назад и както винаги всеки косъм беше на мястото си. – Готова ли си, мила? – попита той съпругата си и сетне погледна часовника си „Патек Филип“. – Трябва да тръгваме.

– Да, знам. Ей сега идвам, Джеймс – отговори Одри и после пак се обърна към Никол. – Джош вече спи – обясни тя. – Цял ден игра и тича насам-натам и това е чудесно, защото към осем часа беше толкова изтощен, че задрям пред телевизора. Занесохме го в леглото му и той заспа, преди главата му да докосне възглавницата.

– Бог да го благослови – отбеляза Никол.

– Малкото дяволче тича толкова много днес, че би трябвало да спи непробудно до сутринта – добави Джеймс Бенет, като се приближи до двете жени, взе палтото на съпругата си от коженото кресло и ѝ помогна да го облече. – Наистина трябва да тръгваме, мила – прошепна той в ухото ѝ и я целуна по шията.

– Знам, знам – отвърна Одри и кимна към вратата до облицованата с речни камъни камина в източната стена на дневната. – Вземи си каквото искаш от кухнята, Никол. Знаеш къде е всичко, нали?

Тя кимна.

– Ако Джош се събуди и поиска шоколадов кейк, *не му давай*. Последното, което му трябва, е още една доза захар посред нощ.

– Добре – усмихна се Никол.

– Може да се върнем късно – продължи Одри. – Но ще ти се обадя по някое време да проверя дали всичко е наред.

– Приятна вечер – пожела им Никол, придружавайки ги до вратата.

Одри пристъпи няколко крачки по верандата, обърна се към момичето и прошепна „скупа“.

Никол затвори вратата, качи се на горния етаж и се приближи на пръсти до стаята на Джош. Тригодишното момченце спеше като ангелче, прегърнало плюшено същество с огромни очи и уши. Застанала на прага, тя го погледа още малко. Детето изглеждаше толкова прелестно с къдравата си руса коса и розовите бузки, че ѝ се прииска да го гушне, но не посмя да го събуди. Изпрати му въздушна целувка и се върна долу.

Седна в стаята с телевизора и близо час гледа някакъв стар комедиен филм, а после стомахът ѝ започна да къркори. Едва тогава се сети, че Одри Бенет беше споменала нещо за шоколадов кейк. Никол погледна часовника си. Определено беше време за лека закуска и парче шоколадов кейк беше идеално. Тя излезе от стаята и отново се качи горе да провери Джош. Той спеше дълбоко. Дори не беше сменил позата си. Никол се върна долу, прекоси дневната, небрежно отвори вратата на кухнята и влезе.

– Хей! – уплашено извика и отскочи назад.

– Хей! – изкрещя след част от секундата мъжът, който седеше до масата и ядеше сандвич. Той изпусна сандвича и скочи, събаряйки чашата с мляко. Столът се прекатури зад него.

– Кой си ти, по дяволите? – попита Никол и отбранително отстъпи назад.

Мъжът озадачено се втренчи в нея за няколко секунди, сякаш се опитваше да проумее какво става.

– Аз съм Марк – най-после отговори и посочи към себе си, използвайки двете си ръце.

Двамата се вгледаха един в друг и Марк бързо осъзна, че името му не означава абсолютно нищо за жената.

– Марк? – повтори той, превръщайки всяко изречение във въпрос, сякаш Никол би трябвало да знае всичко, което ѝ казваше. – Братовчед на Одри от Тексас? Тук съм за два дни за събеседване за работа? Отседнал съм в апартаментата над гаража отзад? – Мъжът посочи с палец над дясното си рамо.

Озадаченият ѝ поглед стана още по-напрегнат.

– Чаша?

– Не. – Тя поклати глава.

– О! – Марк изглеждаше още по-смутен. – Ами, както казах, аз съм Марк, браговчед на Одри. Ти трябва да си Никол, детегледачката, нали? Те казаха, че ще дойдеш. Съжалявам, не исках да те уплаша, въпреки че ти ми го върна. – Сложи ръка на гърдите си и почука с пръсти няколко пъти върху сърцето си. – Едва не получих удар.

Никол се поотпусна.

– Сутринта пристигнах със самолет за събеседване за работа в центъра на града днес следобед – обясни той.

Мъжът беше с нов костюм, много елегантен, и изглеждаше доста привлекателен.

– Върнах се преди десетина минути – продължи Марк. – И изведнъж стомахът ми напомни, че не съм ял цял ден. – Наклони глава на една страна. – Не мога да се храня, когато съм нервен. Затова дойдох да хапна набързо един сандвич и да изпия чаша мляко. – Той отмести поглед към мястото, където беше седял, и се усмихна. – Сега обаче млякото се разля на масата и капе по пода.

Вдигна стола си и се огледа наоколо, търсейки нещо, с което да почисти. Намери ролка домакинска хартия в голяма купа за плодове върху кухненския плот.

– Малко съм изненадан, че Одри е забравила да ти каже, че съм тук. – Марк започна да бърше млякото от пода.

– Ами те бързаха да излязат – най-сетне отстъпи Никол. Позата ѝ вече не беше напрегната като преди няколко минути. – Госпожа Бенет ме помоли да дойда в осем часа, но аз успях да стигна дотук чак в осем и половина.

– Аха. Буден ли е Джош? Бих искал да му пожелаая лека нощ, ако може.

Никол поклати глава.

– Не. Спи дълбоко.

– Той е страхотно хлапе. – Марк смачка на топка мократа хартия и я изхвърли в кофата за боклук.

Тя се взираше в него.

– Знаеш ли? – каза. – Струваш ми се познат. Виждала ли съм те и преди?

– Не – отговори Марк. – Идвам за пръв път в Лос Анджелис. Вероятно си ме виждала на снимки в дневната и в кабинета на Джеймс. Аз съм на две от тях. Освен това очите ми са като на Одри.

– Снимките... Сигурно там съм те виждала. – В паметта ѝ се въртеше неясен спомен.

Далечен звън на мобилен телефон наруши последвалото мълчание.

– Твоят телефон ли е? – попита Марк.

Никол кимна.

– Вероятно е Одри и ще ти каже, че е забравила да спомене за мен. – Той повдигна рамене и се усмихна. – Само че е късно.

Никол също се усмихна.

– Ще отида да отговоря на обаждането. – Тя излезе от кухнята, върна се в дневната и извади мобилния си телефон от чантата. Наистина се обаждаше Одри Бенет. – Здравейте, госпожо Бенет. Как върви вечерята?

– Още по-сучна е, отколкото очаквах, Никол. Нощта ще бъде дълга. Както и да е, обаждам се да проверя дали всичко е наред.

– Да, всичко е наред – увери я Никол.

– Джош буди ли се?

– Не. Погледнах го преди малко. Спи дълбоко.

– Чудесно.

– Между другото, току-що се запознах с Марк в кухнята.

От другата страна на линията се чу силен шум.

– Извинявай, Никол, какво каза?

– Казах, че току-що се запознах с Марк, братовчед ви от Тексас. Отседнал е в апартамента над гаража. Заварих го в кухнята да яде сандвич и двамата се стреснахме и уплашихме. – Никол се изкикоти.

Последва мълчание и след това Одри попита:

– Никол, къде е той? Качи ли се в стаята на Джош?

– Не. Още е в кухнята.

– Добре. Слушай внимателно. – Гласът на Одри беше сериозен, но в същото време трепереше. – Колкото можеш по-тихо и бързо, вземи Джош и напусни къщата. Ще се обадя на полицията.

– Какво?

– Нямам братовчед на име Марк от Тексас. В апартамента над гаража ни не е отседнал никой. Махни се от къщата... *веднага*. Разбираш ли...

Чу се изшракване.

– Никол?

– Никол?

Връзката прекъсна.